

ROBIN HOBB

Ucenicul Asasinului

Prima parte din trilogia FARSEER

NAUTILUS
fantasy

ROBIN HOBB

Ucenicul
Asasinului

Ediția a II-a

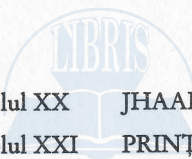
Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

CUPRINS

Capitolul I	ÎNCEPUTURILE POVEȘȚII	7
Capitolul II	BOBOCUL.....	26
Capitolul III	ÎNVOIALA	51
Capitolul IV	UCENICIA	71
Capitolul V	FIDELITATE.....	89
Capitolul VI	UMBRA LUI CHIVALRY.....	106
Capitolul VII	ÎNSĂRCINAREA.....	122
Capitolul VIII	LADY THYME	141
Capitolul IX	UNS UNT	156
Capitolul X	REVELAȚII	171
Capitolul XI	CUM AJUNGI DIN OM NEOM.....	186
Capitolul XII	PATIENCE.....	201
Capitolul XIII	FAUR	216
Capitolul XIV	GALEN	230
Capitolul XV	MARTORII DE PIATRĂ.....	246
Capitolul XVI	LECȚII	267
Capitolul XVII	TESTUL	283
Capitolul XVIII	CRIME	305
Capitolul XIX	CĂLĂTORIA	334

Capitolul XX	JHAAMPE	352
Capitolul XXI	PRINȚII	368
Capitolul XXII	ÎNCURCĂTURI	381
Capitolul XXIII	NUNTA	398
Capitolul XXIV	URMAREA	413
EPILOG	420

Capitolul I

ÎNCEPUTURILE POVEȘTII

Istoria celor Șase Ducate este, neîndoielnic, istoria familiei conducătorilor lor, a neamului Farseer¹. Dacă e ca povestea lor să fie spusă în întregime, atunci ea trebuie să înceapă de demult, dinainte de întemeierea Primului Ducat, și, dacă nu cumva li s-au uitat numele, ar trebui să-i pomenească pe Străinii care veneau pe mare și, pirați fiind, invadeau un țărm mai blând și mai primitiv decât malurile reci ale Insulelor Străine. Dar nu cunoaștem numele acestor strămoși îndepărtați.

Iar despre primul rege adevărat puține se cunosc, în afară de numele său și câteva legende năstrușnice. Îl chema, simplu, Taker², și poate că așa s-a înrădăcinat obiceiul de a-i boteza pe fiii și pe fiicele care se trag din el cu nume care să le orânduiască viața și ființa. Credința populară spune că numele erau legate de nou-născuți prin vrajă și că odraslele regesti nu puteau trăda virtuțile ale căror nume le purtau. Erau trecute prin foc, scufundate în apă sărată și ținute în bătaia vântului; astfel se legau numele de acei prunci aleși. Așa se povestește. O legendă frumoasă, care poate că a fost, cândva, mai mult decât un simplu ritual, dar istoria ne arată că nu e întotdeauna destul să legi copilul de o virtute al cărei nume îl poartă...

¹ Prevestitor (n. tr.).

² Acaparatorul (n. tr.).

Condeiu tremură, pe urmă îmi alunecă printre degetele îndoite, lăsând o dâră de cerneală cât un vierme pe hârtia lui Fedwren. Am prăpădit încă o bunătate de coală pe ceea ce presupun că se va dovedi o strădanie zadarnică. Mă întreb dacă sunt în stare să scriu povestea aceasta sau dacă în fiecare pagină a ei se va strecura o undă de amărăciune pe care am crezut-o de mult dispărută. M-am crezut vindecat de toată ranchiuna, dar de îndată ce pun mâna pe condei și pe hârtie, din inima băiatului care am fost durerea începe să curgă în stropii de cerneală, asemenea icrelor pe fundul mării, până când fiecare literă scrisă cu măiestrie se întărește ca o crustă peste câte-o veche rană stacojie.

Fedwren și Patience se arătau amândoi atât de entuziasmați ori de câte ori se discuta despre o istorie scrisă a celor Șase Ducate, încât m-am convins singur că merită efortul să o pun pe hârtie. M-am încredințat că exercițiul îmi va abate gândurile de la durere și că va face timpul să se scurgă mai ușor, dar fiecare eveniment istoric la care mă opresc nu face decât să trezească din somn propriile fantome ale singurătății și ale pierderii. Mă tem că voi fi nevoit să renunț cu totul la această îndeletnicire, altfel îi voi cădea în mreje și voi stărui încă o dată asupra tuturor celor ce m-au transformat în omul de acum. Așa că o iau de la capăt, iarăși și iarăși, dar îmi dau seama de fiecare dată că scriu despre începuturile mele, în loc să mă aplec asupra începuturilor acestui tărâm. Nici măcar nu știu cui încerc să mă justific. Viața mea este un păienjeniș de taine, taine periculos a fi dezvăluite chiar și acum. Să le aștern pe toate pe hârtie fină, doar ca să stârnesc prăpăd de flăcări și scrum?

Primele amintiri le am de la vârsta de șase ani. Despre anii dinainte nu știu absolut nimic, parcă ar fi căzut într-o capcană adâncă, pe care mintea mea nu reușește s-o străpungă, oricât s-ar strădui. Înainte de ziua aceea la Moonseye, nu-i decât un gol. Dar de atunci amintirile încep dintr-odată, de o limpezime și amănunțime copleșitoare. Uneori mi se par prea clare și mă întreb dacă sunt cu adevărat ale mele. Îmi amintesc ziua aceea eu însumi, sau o refac după zecile de istorisiri auzite de la puzderia de slujitoare de la bucătărie, sumedenia de servitori și mulțimea de grăjdari,

În timp ce-și explicau prezența mea unul altuia? Poate că am auzit povestea de atâtea ori și din atâtea surse, încât acum am impresia că e propria mea amintire. Să fie oare amănunțimea rezultatul celor absorbite de un copil de șase ani din faptele petrecute în jurul lui? Să fie memoria perfectă masca strălucitoare a Meșteșugului, a lecurilor de mai târziu pe care le ia cineva ca să nu ajungă dependent de el, lecurile acelea care provoacă durere și dorințe noi? Mai degrabă asta. Se prea poate. Probabil, chiar. Dar să sperăm că nu e cazul.

Amintirea e aproape o senzație fizică: ziua cenușie și rece, ploaia necruțătoare care mă mura, pietrele reci ca gheața de pe străzile orașului straniu, până și asprimea uriașei palme bătătorite care o strângea pe a mea. Grea și aspră, prinzându-mă în ea ca într-o capcană. Cu toate acestea, caldă, nu lipsită de blândețe. Însă fermă. Nu mă lăsa să alunec pe străzile înghețate, dar nici să evadez din propria mea soartă. Era implacabilă ca stropii de ploaie reci și gri care făceau să sclipescă zăpada și gheața bătute de pe aleea pietruită din fața imenselor porți de lemn ale clădirii întărite ce se înălța ca o cetate în mijlocul orașului.

Porțile erau înalte nu doar pentru un băiețel de șase ani, ci destul de mari încât să poată cuprinde niște uriași, destul de mari încât să îl facă să pară un pitic și pe bătrânul care mă privea de sus de tot. După mine, erau tare ciudate, deși nu mi-aș putea aminti ce fel de porți sau locuințe mi s-ar fi părut familiare atunci. Știu doar că nu mai văzusem asemenea porți, cioplite și prinse în balamale negre de fier, decorate cu un cap de căprior și inel de alamă scânteietoare. Îmi aduc aminte că lapovița îmi pătrunsese prin haine și îmi era frig la picioarele ude. Totuși, repet, nu-mi amintesc să fi înfruntat pe jos ultimele răbufniri ale iernii, nici să fi fost cărat în vreun fel. Nu, totul începe de acolo, din fața porților fortăreței, în timp ce bărbatul mă ținea strâns de mână.

Parcă e începutul unei piese de la teatrul de păpuși. Da, așa mi-l închipui. Cortina s-a dat la o parte și ne-am pomenit în fața porților uriașe. Bătrânul a ridicat inelul de alamă și a izbit cu el o dată, de două ori, de trei ori în tabla care răsuna de lovituri.

Pe urmă s-a auzit o voce din culise. Nu din spatele ușilor, ci din spatele nostru, de unde veniserăm.

- Tată, te rog, implora o voce de femeie.

M-am întors s-o privesc, dar începuse din nou să ningă, un voal de fulgi dantelat care se agăța de sprâncene și de mânecile hainei. Nu țin minte să fi văzut pe cineva. Sigur nu m-am luptat să scap din strânsoarea bătrânului, nici n-am strigat: „Mamă, mamă!“ Am rămas pe loc, spectator, și am auzit umblet de bocanci în turn și încuietoarea porții dată la o parte.

Femeia strigă pentru ultima oară. Și acum îi aud perfect cuvintele, disperarea din vocea care astăzi ar suna tânără urechilor mele.

- Tată, te rog, te implor!

Mâna care mă ținea tremură scurt, de mânie sau din alt motiv, nu voi ști niciodată. Iute precum corbul cel negru care se repede să înșface o firimitură de pâine, bătrânul se aplecă și înhăță un bulgăr murdar. Îl azvârli fără cuvinte, cu forță, mânios, iar eu m-am făcut mic acolo unde mă aflam. N-am auzit niciun țipăt, niciun zgomot de trup lovit, dar îmi amintesc că porțile s-au dat la o parte, astfel încât bătrânul fu nevoit să pășească înapoi degrabă, târându-mă după el.

Și iată ce se întâmplă. Bărbatul care deschise ușa nu era servitor, cum mi-aș închipui dacă doar aș auzi povestea aceasta. Nu, amintirea îmi aduce în fața ochilor nu un slujitor învățat cu manierele, ci un ostaș, un războinic puțin cărunt, cu burdihanul umflat mai degrabă de grăsime decât de mușchi. Se uită și la bătrân, și la mine cu suspiciune de ostaș, apoi rămase pe loc în liniște, așteptând să-i spunem noi ce voiam.

Cred că bătrânul rămase cu gura căscată și nu se sperie, ci se înfurie. Pentru că mă lăsă de mână dintr-odată, mă apucă din spate de haină și mă azvârli înainte, ca pe un pui de câine unui posibil viitor stăpân.

- Ți-am adus băiatul, zise el cu glas gros.

Și, văzând că paznicul casei se holba la el în continuare, fără să protesteze sau măcar să se arate curios, îi dădu amănunte:

- L-am hrănit la masa mea timp de șase ani. În toată vremea asta, tatăl lui nu mi-a trimis nicio vorbă, niciun ban, n-a venit în vizită, deși am înțeles de la fiica mea că știe că el e tatăl bastardului. Nu vreau să-l hrănesc mai departe, nici să-mi rup spatele trăgând la plug ca să aibă cu ce se îmbrăca. Să-l hrănească cine l-a făcut. Eu am destule pe cap, muierea mea îmbătrânește și o am și pe mama ăstuia de ținut și hrănit. Căci acuma nu vrea s-o mai ia niciun alt bărbat, cu cățelul ăsta coadă după ea. Așa că ia-l tu și du-l la taică-său.

Îmi dădu drumul dintr-odată. Am căzut lat pe pragul de piatră, la picioarele gărzii. M-am așezat în fund, nu mă durea nimic, din câte țin minte, și am ridicat ochii ca să văd ce urma să se întâmple mai departe între cei doi bărbați.

Garda se uită la mine cu buzele ușor țuguiate, nu ca să mă judece, ci ca să hotărască în ce fel să mă categorisească.

- A cui odraslă e? Întrebă pe un ton nu atât curios, cât al cuiva care vrea să afle informații mai precise despre o situație, ca să știe ce să raporteze superiorilor.

- A lui Chivalry, răspunse bătrânul, care se răsuca deja cu spatele la mine, pășind prudent pe trepte, spre aleea pietruită. A prințului Chivalry, adăugă el titlul, fără să se întoarcă. Țăla de-are să fie rege. Țăla l-a făcut. Așa că el să se ocupe de băiat și să fie bucuros că a reușit să facă un copil pe undeva.

Preț de-o clipă, garda îl urmări pe bătrân cum se îndepărtează. Pe urmă, fără o vorbă, se aplecă, mă prinse de guler și mă trase din drum, ca să poată închide poarta. Îmi dădu drumul în puținele momente cât trase încuietoria. Apoi se uită în jos, la mine. Nu cu uimire adevărată, ci cu stoicismul cu care un soldat acceptă sarcinile mai neobișnuite.

- Sus, băiete, dă-i drumul și mergi, îmi spuse.

Așa că l-am urmat pe un coridor slab luminat, pe lângă odăi cu mobilier puțin, cu obloanele trase la ferestre ca să nu intre frigul iernii și, în cele din urmă, pe lângă mai multe uși închise, din lemn scump, moale, cioplit foarte frumos. Ostașul se opri și-și aranjă scurt ținuta. Îmi aduc aminte foarte clar cum s-a lăsat într-un genunchi ca să-mi îndrepte cămașa și să-mi așeze părul,

mângâindu-l stângaci de câteva ori, dar dacă o făcea pentru că era bun la inimă și voia ca eu să fac o impresie bună ori pentru că nu-l interesa decât ca „pachetul“ să arate bine îngrijit, nu voi ști niciodată. Se ridică și bătu o dată în ușa dublă. O împinse fără să fie chemat – cel puțin eu nu am auzit nicio invitație –, mă îmbrânci în fața lui și o închise.

Odaia era pe atât de caldă, pe cât de rece fusese coridorul și pe atât de plină de viață, pe cât de pustii fuseseră celelalte încăperi. Gemea de mobilă, avea covoare și draperii, rafturi și suluri împrăștiate peste tot, într-o dezordine caracteristică oricărei camere practice și confortabile. În căminul masiv ardea focul, răspândind căldură și miros plăcut de rășină. Lângă foc se afla o masă imensă, iar la ea stătea așezat un bărbat îndesat, cu sprâncenele încruntate deasupra unui maldăr de hârtii. Nu ridică privirea imediat, așa că am avut vreme să-i studiez claiă neagră, stufoasă și nepieptănată, ca o tufă.

Când, în sfârșit, înălță spre noi ochii negri, am avut impresia că ne cuprinde și pe mine, și pe ostaș, dintr-o singură privire.

– Ei, Jason? Întrebă el și chiar la vârsta aceea fragedă am simțit că se resemna cu întreruperea supărătoare. Ce-i asta?

Soldatul mă împinse ușor pe umăr și mă apropie de el cu câțiva centimetri.

– L-o lăsat un plugar bătrân, prințe Verity. Zice că-i pruncu' bastard a lu' prințu' Chivalry.

Câteva momente, bărbatul chinuit din spatele mesei continuă să mă privească nedumerit. Pe urmă, trăsăturile i se luminau într-un zâmbet distrat. Se ridică, ocoli masa, își puse mâinile în șolduri și se uită la mine. Nu m-am simțit amenințat de ochii săi cercetători; în schimb, am avut impresia că ceva anume din înfățișarea mea îi plăcea în mod exagerat. Am înălțat curios privirile spre el. Avea o barbă neagră și scurtă, deasă și dezordonată ca părul, iar obrajii îi erau scofâlciți. Deasupra ochilor i se arcuiau două sprâncene dese. Avea pieptul cât ursul și umeri lați, de pocnea cămașa pe ei. Pumnii colțuroși arătau munciți, însă pe vârfurile degetelor se vedeau pete de cerneală. În timp ce mă

examina, zâmbetul i se lărgi treptat, până când, în cele din urmă, scoase un soi de pufnet.

– Să fiu al naibii, rosti el, într-un sfârșit. Băiatul chiar seamănă cu Chiv, nu-i așa? Pe Eda cea fecundă! Cine-ar fi crezut că frate-meu cel ilustru și virtuos e în stare de așa ceva?

Ostașul nu răspunse și nici nu era de așteptat s-o facă. Stătea mai departe în picioare, în alertă, așteptând ordinul următor. Un adevărat ostaș.

Bărbatul mă examina cu aceeași curiozitate.

– Câți ani are? vru el să știe.

– Plugaru' zice că șase. Ostașul ridică mâna să se scarpine pe obraz, apoi păru că își amintește brusc că dă raportul. Domnule, adăugă el.

Bărbatul îi ignoră lipsa de disciplină. Ochii negri căzură din nou asupra mea, iar zâmbetul amuzat se lăți mai tare.

– Păi, să zicem șapte ani, ca să socotim și cât i-a trebuit pântecelui să se umfle. La naiba. Da. A fost primul an când chyurda au încercat să închidă trecătoarea. Chivalry a petrecut acolo trei-patru luni, obligându-i s-o deschidă pentru noi. Se pare că nu e singurul lucru pe care l-a deschis. La naiba. Cine s-ar fi așteptat la una ca asta de la el? Cine-i mama? întrebă el brusc, după o mică pauză.

Ostașul se foi stânjenit.

– Nu știu, domnule. Numa' plugaru' era în prag și nu mi-o zis decât că ăsta-i bastardu' lu prințu' Chivalry și că n-are de gând să-i mai dea de mâncare ori să-l îmbrace. Zicea că cine l-o făcut să aibă de-acum grijă de el.

Bărbatul scutură din umeri, de parcă ar fi fost la mijloc o problemă de mică însemnătate.

– Băiatul pare bine îngrijit. Eu zic că nu trece nici o săptămână, hai, două, și-o s-o vedem pe maică-sa smiorcăindu-se pe la bucătărie că-i e dor de pruncul ei. O să aflu atunci cine e, dacă nu mai repede. Hei, băiete, cum îți zice?

Vesta bărbatului se închidea cu o cataramă cu model complicat, în formă de cap de căprior. Era când arămie, când aurie, când roșie, după cum se reflectau pe ea flăcările din cămin.

- Băiat, am răspuns.

Nu știu dacă repetam pur și simplu cuvântul cu care mi se adresaseră și el, și ostașul sau dacă, într-adevăr, nu aveam niciun nume în afară de cuvântul respectiv. O clipă, bărbatul păru surprins, iar pe față îi apărură o expresie de milă, probabil, care se șterse repede, fiind înlocuită cu una de jenă sau ușoară iritare. Se uită la harta care îl aștepta pe masă.

- Păi, rosti el, spărgând liniștea, trebuie să facem ceva cu el, cel puțin până se întoarce Chiv. Jason, ocupă-te să i se dea de mâncare și să primească un pat pe undeva, la noapte. O să mă gândesc mâine ce-i de făcut. Nu putem lăsa bastarzii regești să alerge de colo colo unul după altul, pe la țară.

- Domnule, rosti Jason, pe un ton care nu exprima nici acordul, nici dezacordul, ci simpla acceptare a ordinului. Îmi puse mâna grea pe umăr și mă răsuci spre ușă. Am plecat oarecum șovăind, pentru că odaia era luminoasă, plăcută și încălzită. Picioarele mele înghețate începuseră să mă furnice și știam că, dacă aș mai fi putut rămâne puțin, mi s-ar fi încălzit numai bine. Dar mâna ostașului era de neînduplecat și am fost scos din odaia caldă și dus înapoi pe coridoarele posomorâte, cu lumină zgârcită și rece.

Mi s-au părut și mai întunecate după căldura și lumina din odaie și nu le puteam vedea sfârșitul în timp ce mă străduiam să țin pasul cu garda care șerpuia prin ele. Poate că am scâncit sau poate că se săturase de pasul meu mai lent, pentru că se răsuci dintr-odată, mă apucă și mă așeză pe umerii lui cu atâta ușurință, de parcă n-aș fi cântărit mai mult decât o pană.

- Ești un cățel plouat, observă el fără urmă de răutate, apoi mă cără pe coridoare, coti, coborî și urcă trepte până când ajunse într-o bucătărie spațioasă cu lumină gălbuie.

Am văzut vreo șase ostași așezați pe banchete, mâncând și bând la o masă zgâriată, în fața unui foc de două ori mai mare decât cel din odaia în care fusesem înainte. În cameră mirosea a mâncare, a bere și a transpirație de bărbat, a haine de lână ude, a lemn de foc și a untură arsă. La perete stăteau aliniate butoaie și butoiașe, iar hălțile de carne afumată care atârnavă de căpriori

păreau niște siluete negre. Pe masă, o grămadă de mâncare și vase. O bucată de carne înfiptă pe-o frigare fu luată de pe flacăra și stropii de grăsime căzură pe căminul de piatră. Când am simțit mirosul, stomacul mi s-a lipit imediat de spate. Jason mă așează ferm pe colțul mesei cel mai apropiat de foc și-i dădu un ghiont bărbatului cu fața ascunsă după o halbă.

- Hei, Burrich, țâncu' ăsta-i pentru tine, zise Jason fără altă introducere.

Se întoarse cu spatele la mine. M-am uitat curios cum a rupt dintr-o pâine neagră un colț mare cât pumnul, iar pe urmă scoase cuțitul de la curea ca să taie o felie dintr-o roată de brânză. Mi le îndesă pe amândouă în palmă. După aceea, mergând lângă foc, tăie din halca atârnată o porție de carne, mare cât pentru un bărbat. N-am stat pe gânduri și mi-am umplut gura cu pâine și brânză. Lângă mine, bărbatul pe nume Burrich puse halba pe masă și se uită la Jason.

- Ce-i asta? îl întrebă el, pe un ton foarte asemănător cu al bărbatului din odaia caldă. Avea aceleași plete negre și aceeași barbă încâlcită, dar trăsături mai aspre și mai lunguiețe. Culoarea pielii sale spunea că era un om care petrecea mult timp în aer liber. Ochii lui erau mai degrabă căprui decât negri, iar mâinile aveau degete lungi și iscusite. Mirosea a cal, și a câine, și a sânge, și a piele tăbăcită.

- E-al tău, tre' să ai grijă de el, Burrich. Așa o zis prințu' Verity.

- De ce?

- Păi, ești omu' lui Chivalry, nu? Nu tu ai grijă de calu' lui, de ogarii lui, de șoimii lui?

- Și?

- Și primești și bastardu' ăsta mic, măcar până vine Chivalry înapoi și face altceva cu el.

Jason îmi oferi halca din care curgea grăsimea. M-am uitat la pâine, pe urmă la brânză, nevrând să renunț la niciuna, dar pof-tind și la carnea fierbinte. El ridică din umeri văzându-mă în încurcătură și, cu simțul practic al luptătorului, trânti carnea pe masă, lângă șoldul meu. Mi-am îndesat în gură câtă pâine am putut și m-am întors ca să stau cu ochii pe carne.